

GREGGOR

I UNDERLANDET

AV FORFATTEREN AV DØDSLEKENE

SUZANNE
COLLINS

GYLDENDAL

Kapittel

1

Gregor hadde presset pannen mot myggnettingen foran vinduet så lenge at han kunne kjenne rutemønsteret over øyebrynene. Han lot fingrene gli over de små kulene og kjempet mot fristelsen til å brøle som en ekte steinaldermann. Det hadde bygd seg opp inni brystet på ham – et langt, dypt brøl som dem steinaldermenneskene utstøtte når de traff på en sabeltanntiger og hadde glemt klubba hjemme, eller når bålet sluknet. Han gikk til og med så langt som til å åpne munnen og puste dypt inn før han dunket hodet mot myggnettingen igjen og bare stønnet oppgitt.

For hva var vitsen med å brøle? Det ville ikke hjelpe på noe som helst. Ikke på varmen, ikke på kjedsomheten, og ikke på den endeløse sommeren som lå foran ham.

Han vurderte om han skulle vekke Boots, den to år gamle søsteren, bare for å få noe annet å tenke på, men han lot henne sove videre. Hun hadde det i hvert fall kjølig og godt på rommet som hun delte med Lizzie, den sju år gamle søsteren deres, og bestemor, for rommet deres var det eneste rommet i leiligheten som hadde aircondition. Når det var veldig varmt om natten, lå Gregor og moren på madrasser på gulvet der inne, men når de var fem på rommet, ble det ikke ordentlig kjølig, bare halvkjølig.

Gregor tok en isbit i fryseren og gned den i ansiktet. Han kikket ut på gårdsplassen hvor en løshund sto og snuste på søpla som hadde falt ut av den overfylte søppeldunken. Hunden satte potene på kanten av dunken og veltet den så søpla falt ut på bakken. Gregor fikk et glimt av noe mørkt som løp bortover langs muren. Han skar en grimase. Det var rotter. Han bare tålte ikke de dyra.

Bortsett fra det, var gårdsplassen helt øde. Vanligvis var den full av unger som spilte ball, hoppet tau eller lekte i klatrestativene. Men i dag morges hadde alle ungene reist på sommerleir. Alle bortsett fra én.

«Beklager, Gregor, men du kan ikke dra,» hadde moren sagt for noen uker siden. Og hun var virkelig lei seg, for det hadde han sett på ansiktet hennes. «Noen er nødt til å passe Boots mens jeg er på jobb, og vi vet begge at bestemor ikke klarer det lenger.»

Selvfølgelig visste han det. Det siste året hadde bestemor begynt å røre. Hun kunne være helt klar i toppen det ene øyeblikket, men i det neste kalte hun ham for Simon. Hvem var Simon? Han hadde ikke peiling.

For et par år siden var det helt annerledes. Da jobbet moren bare deltid, og faren, som var naturfaglærer, hadde lang sommerferie. Han ville ha tatt seg av Boots om han var her nå. Men siden den kvelden da faren forsvant, hadde Gregor vært nødt til å overta mye av ansvaret. En viktig del av det var å passe lillesøsteren.

Så det eneste Gregor sa, var: «Greit det, mamma. Sommerleir er jo mest for småunger likevel.» Bare for å vise at siden han var elleve, så hadde han vokst fra sånne ting som sommerleir, liksom. Men det hadde bare fått moren til å se enda tristere ut.

«Vil du at Lizzie skal være hjemme og hjelpe deg? Sånn at du har litt selskap?» hadde moren spurt.

Gregor hadde sett panikken i ansiktet til Lizzie da moren sa det. Lizzie ville sikkert ha begynt å grine hvis Gregor ikke hadde sagt nei til tilbudet. «Nei da, klart hun må dra på leir. Jeg kan fint passe Boots alene.»

Og sånn ble det. Men det var ikke bra. Det var ikke bra i det hele tatt å måtte tilbringe hele sommeren sammen med en toåring og en bestemor som trodde at han het ...

«Simon!» ropte bestemor fra rommet sitt. Gregor ristet på hodet, men han kunne ikke la være å smile litt.

«Kommer, bestemor!» ropte han og gned resten av isbiten så hardt mot ansiktet at alt sammen smeltet.

Ettermiddagssolen som prøvde å trenge gjennom rullegardinet, fylte rommet med et gyllent lys. Bestemor lå på senga med et tynt lappeteppe over seg. Alle lappene i teppet var fra forskjellige kjoler hun hadde sydd til seg selv en gang i tiden. Når hun hadde

klare øyeblikk, likte hun å fortelle Gregor om lappene. «Denne prikkete lappen her er fra kjolen jeg hadde på meg da jeg min kusine Lucy var ferdig på universitetet. Da var jeg elleve år. Denne sitrongule lappen er fra en søndagskjole, og den hvite her er faktisk en snipp av brudekjolen min, det er helt sant.»

Men akkurat nå hadde hun ikke et klart øyeblikk. «Simon,» sa hun og ble veldig lettet da han kom. «Du glemte å ta med deg nistematen din. Du kan jo ikke være ut på jordet og pløye hele dagen uten mat, vet du.»

Bestemor hadde vokst opp på en bondegård i Virginia og hadde flyttet til New York da hun giftet seg med bestefar. Men hun hadde aldri helt klart å venne seg til bylivet, så Gregor var egentlig bare glad for at hun kunne dra tilbake til gården i fantasien. Litt misunnelig var han også, for det var ikke noe moro å måtte være inne i leiligheten hele tiden. Nå hadde sikkert bussen kommet til leiren, og Lizzie og de andre ungene kunne ...

«Geggo!» ropte en liten stemme. Et krøllete hode stakk opp over kanten på barnesenga. «Jeg opp!» Boots stakk den fillete halen på kosedyret sitt i munnen og strakte armene mot ham. Gregor løftet søsteren høyt opp i luften og blåste på magen hennes. Hun lo, og kosedyret falt på gulvet. Han satte henne ned og tok det opp til henne.

«Husk luen din!» sa bestemor, som fortsatt var i Virginia.

Gregor tok hånden hennes for å prøve å få henne til å høre på ham. «Vil du ha noe kaldt å drikke, bestemor? Vil du ha et glass brus?»

Hun lo. «Brus? Tror du jeg har bursdag, eller?»

Hva skulle man svare på sånt?

Gregor klemte hånden hennes og tok opp Boots igjen. «Jeg kommer straks tilbake,» sa han høyt.

Bestemor humret fortsatt. «Og så brus, da!» sa hun og gned seg i øynene.

Gregor gikk ut på kjøkkenet. Der fylte han et glass med kald brus til bestemor og ga Boots en tåteflaske med melk.

«Kald!» sa hun og klemte den mot ansiktet.

«Ja, deilig og kald, Boots,» sa Gregor.

Han skvatt høyt da det banket på døren. Kikkhullet hadde ikke funket på sikkert førti år. «Hvem er det?» ropte han gjennom døren.

«Det er fru Cormaci, vennen min. Jeg sa til moren din at jeg skulle komme og sitte hos bestemor en stund!» ropte en stemme tilbake. Gregor tenkte på alt tøyet han skulle vaske. Endelig kunne han komme seg ut av leiligheten.

Han åpnet døren. Fru Cormaci så helt vissen ut i varmen. «Hei, hei. Er det ikke grusomt med denne varmen? Jeg holder nesten ikke ut!»

Hun skyndte seg inn i leiligheten mens hun tørket seg i ansiktet med et gammelt tørkle. «Å nei, søte deg, er det til meg?» sa hun. Før han rakk å svare, hadde hun tømt hele glasset med brus. Skulle nesten tro hun hadde gått seg vill i ørkenen eller noe sånt.

«Vel bekomme,» mumlet Gregor og gikk ut på kjøkkenet for å hente mer. Fru Cormaci var egentlig grei nok, hun, og i dag var han faktisk glad for at hun kom. «Dette er helt topp. Første dag i ferien, og jeg gleder meg til å komme en tur i vaskerommet,» tenkte Gregor. «Snart blir jeg vel glad for å gå til postkassa og hente regninger.»

Fru Cormaci holdt frem glasset for å få påfyll. «Bare si fra når jeg skal spå deg i tarotkort, unge mann. Du vet jo at jeg har spesielle evner,» sa hun. Fru Cormaci hengte opp lapper ved siden av postkassene hvor det sto at hun spådde folk i tarotkort for hundre kroner. «Men du får det gratis,» sa hun alltid til Gregor. Han hadde aldri benyttet seg av tilbudet, for han hadde en mistanke om at fru Cormaci ville komme med mange flere spørsmål enn svar. Spørsmål han ikke kunne svare på. Spørsmål om faren hans.

Han mumlet noe om vasketøyet og gikk for å hente det. Han kjente fru Cormaci så godt at han regnet med at hun sikkert hadde tarotkortene i lommen.

Nede i vaskerommet sorterte Gregor tøyet så godt han kunne. Hvite plagg, mørke plagg, farger ... hva skulle han gjøre med den

svart-og-hvit-stripe shorts til Boots? Han la den sammen med det mørke tøyet, men var sikker på at det var feil.

De fleste av klærne var forresten gråaktige likevel, ikke fordi de var blitt vasket feil, men fordi de var gamle. Alle shortsene til Gregor var langbukser som var klippet av ved knærne, og han hadde bare noen få T-skjorter igjen fra i fjor som passet i år. Men hva gjorde vel det når han bare skulle være inn i leiligheten hele sommeren?

«Ball!» ropte Boots ivrig. «Ball!»

Gregor stakk hånden inn mellom tørketromlene og tok ut den gamle tennisballen som Boots likte å leke med. Han tok vekk loen som hadde festet seg på den og kastet den bortover gulvet. Boots løp etter den som en hundevalp.

«Hjelp meg som hun ser ut,» tenkte Gregor og lo. «For en møkkete og ustelt liten unge!» Boots hadde fullt av matrester i ansiktet og på trøya, hendene var nesten helt lilla etter at hun hadde lekt med tusjpenner, og bleia hang nedpå knærne. Det var så varmt at han ikke trengte å kle på henne noe mer.

Boots kom løpende bort til ham med ballen, og med fullt av lo i håret. Det svette ansiktet strålte da hun ga ham ballen. «Hva er det du er så blid for da, Boots?» spurte han.

«Ball!» sa hun og stanget hodet i kneet hans for å få ham med på leken. Gregor kastet ballen bortover mellom rekkene av vaskemaskiner og tørketromler, og Boots løp etter den.

Gregor prøvde å huske når han sist hadde vært så glad som Boots var når hun lekte med ballen. Han hadde hatt noen gode opplevelser de siste årene. For eksempel hadde skoleorkesteret spilt i selveste Carnegie Hall. Det var veldig kult. Han hadde til og med hatt en kort solo på saksofonen sin. Han hadde det alltid bedre når han spilte. Det var akkurat som om notene tok ham med til en annen verden.

Å løpe var også veldig deilig. Å presse kroppen til det ytterste var som å tømme hjernen for alle tanker og bekymringer.

Men hvis Gregor skulle være ærlig mot seg selv, visste han jo at det var lenge siden han hadde vært skikkelig glad. «Nøyaktig to

år, sju måneder og tretten dager siden,» tenkte han. Han prøvde å ikke telle, men tallene dukket automatisk opp i hodet. Det var som om han hadde en indre kalkulator som visste nøyaktig hvor lenge faren hadde vært borte.

Boots hadde ingen bekymringer. Hun var ikke født engang da det skjedde. Lizzie var bare fire den gangen. Men Gregor var åtte og hadde fått med seg alt sammen – de fortvilte telefonene til politiet, som nesten ikke hadde giddet å bry seg om at faren deres plutselig hadde forsvunnet. Det var tydelig at de trodde at han bare hadde stukket av med en annen dame.

Men det var ikke sant. Hvis det var noe Gregor var sikker på, var det at faren var glad i moren og i ham og Lizzie, og at han ville vært like glad i Boots også.

Men nettopp derfor – hvordan kunne han bare forsvinne uten et ord?

Gregor nektet å tro at faren bare kunne forlate familien sånn uten videre. «Godta det,» prøvde han å si til seg selv. «Han er død.» Men da gjorde det så vondt inni ham. Det var ikke sant. Det kunne ikke være sant. Faren kom helt sikkert tilbake fordi ... fordi ... fordi hva da? Fordi Gregor ville det så inderlig at det måtte være sant? Fordi de trengte ham? «Nei,» tenkte Gregor. «Fordi jeg føler det på meg. Jeg vet at han kommer tilbake.»

Sentrifugen stoppet, og Gregor flyttet tøyet over i en av tørketromlene. «Men når han kommer tilbake, håper jeg han har en god forklaring på hvorfor han har vært borte!» mumlet Gregor og lukket igjen døren til trommelen. «Som for eksempel at han fikk et slag i hodet og glemte hvem han var, eller at han ble bortført av romvesener.» Det var mange mennesker på TV som fortalte at de var blitt bortført av romvesener. Kanskje det skjedde på ordentlig.

Han hadde tenkt ut mange forskjellige muligheter i hodet, men det var sjelden at de snakket om faren hjemme. Det var en uuttalt enighet om at faren ville komme tilbake. Alle naboene regnet med at han bare hadde stukket av. De voksne snakket aldri om det, og stort sett gjorde ikke barna det heller – halvparten av dem levde

sammen med bare én forelder uansett. Men det hendte at fremmede spurte. Gregor var så lei av å prøve å forklare at han hadde diktet opp en historie om at foreldrene var skilt og at faren bodde i California. Det var ikke sant, men folk trodde det. Sannheten var det jo ingen som trodde på likevel. Hva enn den måtte være.

«Og når han kommer hjem igjen, skal jeg ta ham med ...» sa Gregor høyt, men tidde brått. Det var like før han hadde brutt regelen. Den gikk ut på at han ikke skulle tenke på hva som ville skje etter at faren var kommet tilbake. Og siden faren kunne komme tilbake når som helst, ga ikke Gregor seg selv lov til å tenke på fremtiden i det hele tatt. Han hadde en mystisk følelse av at hvis han fantaserte om spesielle ting, som at faren kom tilbake neste jul, eller at faren ble trener for løpegruppa, så ville det ikke skje. Og selv om det var deilig å dagdrømme, så ble det bare verre å vende tilbake til virkeligheten etterpå. Regelen var derfor at Gregor måtte holde seg til virkeligheten og la være å drømme om fremtiden. Han innså at denne ordningen kanskje ikke var verdens beste, men det var den måten han best kunne komme seg gjennom hverdagen på.

Plutselig oppdaget Gregor at Boots hadde vært mistenkelig stille en god stund. Han så seg rundt og ble litt skjelve da han ikke kunne se henne noe sted. Men så fikk han øye på en slitt liten rosa sandal som stakk ut av den siste tørketrommelen. «Boots! Kom deg ut derfra!» ropte Gregor.

Boots elsket plugg og kontakter og alle slags elektriske ting.

Gregor skyndte seg bort til trommelen. Før han kom frem, hørte han noe som klirret, og så latteren til Boots. «Supert, nå plukker hun trommelen fra hverandre,» tenkte Gregor og satte på sprang. Men da han kom bort til trommelen, fikk han se noe underlig.

Metallristen foran en gammel luftekanal sto på vidt gap, festet øverst med to rustne hengsler. Boots sto og kikket inn gjennom åpningen, som var omtrent en halv ganger en halv meter. Fra der hvor Gregor sto, kunne han bare se et svart hull, pluss noe som svevde i luften. Hva var det? Tåke? Røyk? Nei, det så ikke ut som

noen av delene. Men det kom en merkelig damp av et eller annet slag som bølget i luften rundt Boots. Hun strakte armene inn i kanalen og kravlet inn.

«Nei!» skrek Gregor og grep etter henne, men det var akkurat som om den lille skikkelsen ble trukket inn i kanalen. Uten å tenke stakk Gregor hodet og overkroppen inn i hullet. Metallristen falt ned og traff ham i ryggen. I neste øyeblikk falt han nedover og nedover og nedover.